

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **A.**, **občianske združenie**, so sídlom P., IČO: X., zastúpeného **Mgr. V. Š.**, *advokátom so sídlom N.*, proti žalovanému **Najvyššiemu kontrolnému úradu Slovenskej republiky**, so sídlom Priemyselná 2, Bratislava, **o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 1312/2009 z 09. marca 2009**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2011, č. k. 1S/93/2009-24, takto

### r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2011, č. k. 1S/93/2009-24 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

### O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil pre nesprávne právne posúdenie veci rozhodnutie žalovaného na základe žaloby podanej žalobcom a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami čl. 26 ods. 1 a 4 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), § 46 a § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) súc toho názoru, že žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom, keď rozhodol, že neprístupní informáciu v zmysle § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií, pretože požadované informácie sa netýkali výkonu kontroly, ale sú predmetom kontroly. Žiadané informácie podľa názoru krajského súdu nespádajú pod obmedzenia § 11

ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií, nakoľko sa netýkajú výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci, t. j. netýkajú sa samotnej kontrolnej činnosti, sú len predmetom tejto kontroly. Uviedol tiež, že žiadané informácie v bode 2 žiadosti žalobcu sú navyše informáciami, ktoré boli oficiálne zverejnené na úradnej tabuli Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. Informácia o nakladaní s verejnými prostriedkami nemôže byť podľa názoru krajského súdu zneprístupnená iba z toho dôvodu, že ňou disponuje v rovnakom čase aj subjekt vykonávajúci kontrolnú činnosť. V preskúmvanej veci krajský súd nepovažoval za zákonný dôvod odmietnuť poskytnúť informáciu s tým, že požadované informácie sa týkajú výkonu kontroly a v takomto prípade povinná osoba informácie nesprístupňuje. Krajský súd vyslovil záver, že z dôvodov uvedených v žalobe je zřejmé, že kľúčovým problémom pre posúdenie veci je otázka výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií, pričom mu zo žalobou napadnutého rozhodnutia ako aj z písomného vyjadrenia žalovaného k obsahu žaloby vyplynulo, že žalovaný nevyhovel žiadosti žalobcu s odôvodnením, že ide o informácie týkajúce sa výkonu kontroly, ktorý výklad považuje krajský súd za nesprávny, a preto sa stotožnil s názorom žalobcu.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z tarifnej odmeny za tri úkony a paušálnu náhradu výdavkov v celkovej sume 292,86 eura, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet advokáta.

Tento rozsudok napadol žalovaný v zákonnej lehote podaným odvolaním majúc za to, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým uisteniam, a že jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé.

Vytykal krajskému súdu, že si len osvojil ničím neodôvodnené tvrdenia žalobcu, že požadované informácie sa netýkajú výkonu kontroly, ale sú predmetom kontroly, pričom však tento svoj názor riadne presvedčivo neodôvodnil. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu podľa názoru žalovaného nie je zřejmé, ako krajský súd dospel k tomuto záveru a nie je v ňom ani uvedené, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Podľa názoru žalovaného, musí byť výklad právneho predpisu konajúcim súdom nielen racionálny, ale zároveň aj kontrolovateľný, riadne zdôvodnený a transparentný. Krajský súd podľa žalovaného nepostupoval podľa ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, keď v rozsudku len odcitoval

niektoré ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a niektoré ustanovenia zákona o slobode informácií, ale nevyložil právne súvislosti vyplývajúce z uvedených ustanovení. Právne posúdenie veci krajským súdom je podľa žalovaného neúplné a nesprávne, a preto napadnutý rozsudok nie je v súlade s citovaným ustanovením.

Žalovaný je toho názoru, že v danom prípade je potrebné pre správne rozhodnutie vo veci, aby konajúci súd objasnil, čo je výkon kontroly a čo je predmet kontroly, nakoľko je od toho závislé určenie, či informácie požadované žalobcom mal žalovaný sprístupniť alebo nie.

Poukázal na to, že je podľa zákona č. 39/1993 Z. z. o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o NKÚ“) štátnym orgánom, ktorý vykonáva kontrolnú činnosť v rozsahu stanovenej pôsobnosti. V § 15 ods. 1 písm. a/ zákona o NKÚ sa uvádza, že kontrolóri sú povinní pri výkone kontroly oznámiť najneskôr pri začatí kontroly štatutárnemu orgánu kontrolovaného subjektu predmet a účel kontroly a preukázať sa písomným poverením na výkon kontroly. Predmet kontroly je v podstate stanovený v § 2 zákona o NKÚ rozsahom vymedzenej pôsobnosti. Keby platilo, že akýkoľvek dokument, písomnosť alebo informácia je predmetom kontroly, museli by kontrolóri v zmysle § 15 ods. 1 písm. a/ zákona o NKÚ už pri začatí kontroly oznámiť kontrolovanému subjektu presne aké dokumenty, písomnosti alebo informácie bude kontrolovať. Pri začatí kontroly sa ako predmet kontroly oznamuje napríklad „kontrola hospodárenia s majetkom, majetkovými právami, finančnými prostriedkami, záväzkami, pohľadávkami štátu“. To znamená, že predmetom kontroly je vždy určitá činnosť (hospodárenie). Bez určenia predmetu kontroly, by výkon kontroly nemohol byť realizovaný. Aj z ustanovenia § 17 ods. 1 zákona o NKÚ, podľa ktorého pri výkone kontroly sú kontrolóri oprávnení požadovať od kontrolovaných subjektov predloženie rôznych dokladov a písomností vrátane dát spracúvaných prostriedkami výpočtovej techniky, vyplýva, že všetky dokumenty, písomnosti a informácie, ktoré má kontrolór pri výkone kontroly k dispozícii sa týkajú výkonu kontroly.

S poukazom na čl. 60 ods. 1 ústavy a § 1 ods. 1, § 5 ods. 4, § 2 a § 3 zákona o NKÚ pripomenul, že kontrolovaný subjekt musí byť najneskôr pri začatí kontroly oboznámený s účelom aj predmetom kontroly, čo len podporuje tvrdenie, že všetky ďalšie informácie potrebné na vypracovanie samotného výsledku kontroly sa týkajú výkonu kontroly, a tým by ani nedošlo k naplneniu zákonnej povinnosti vykonať nezávislú kontrolu, či už na základe uznesenia Národnej rady Slovenskej republiky alebo na základe zákona. Ak by žalovaný sprístupňoval informácie týkajúce sa výkonu kontroly, t. j. aj akékoľvek dokumenty,

pisomnosti a informácie, bola by porušená nezávislosť žalovaného zaručená Ústavou Slovenskej republiky a zákonom. Porušenie nezávislosti výkonu kontroly sprístupnením informácií spočíva podľa žalovaného v skutočnosti, že sprístupnené informácie by boli verejne prístupné a žalovaný pri výkone kontroly by mohol byť ovplyvňovaný jednotlivcami, verejnou mienkou a tlakom médií.

S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ a g/ zákona o slobode informácií má žalovaný za to, že zákonodarca týmto ustanovením zákona č. 211/2000 Z. z. dal možnosť žalovanému, ako povinnej osobe, nesprístupniť informácie, ktoré sa týkajú výkonu kontroly práve preto, aby umožnil výkon nezávislej kontrolnej činnosti bez akýchkoľvek vonkajších vplyvov, ktoré by mohli ohroziť výsledok kontroly.

Podľa názoru žalovaného boli požadované informácie takými informáciami, ktoré sa týkali výkonu kontroly.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 1S/93/2009-24 zo dňa 10. marca 2011 zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

V prípade nevyhovenia odvolaciemu návrhu žiadal vo veci pripustiť dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalobca v písomnom vyjadrení na odvolanie mal za to, že krajský súd v odôvodnení rozsudku dostatočne jasne a zrozumiteľne uviedol, že žalobcom požadovaná informácia sa netýkala kontroly, ale bola predmetom kontroly a tiež veľmi správne uviedol, že nie je možné vykladať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií takým spôsobom, že začatie kontroly nakladania s verejnými prostriedkami by malo za následok utajenie informácií o tomto nakladaní.

V rámci námietky nesprávneho právneho posúdenia sa podľa žalobcu žalovaný až zavádzajúco upína na legislatívne nedefinovaný pojem „predmet kontroly“ použitý v ustanovení § 15 ods. 1 písm. a/ zákona o NKÚ, ktorého obsah vykladá so zreteľom na údajnú prax vymedzovania predmetu kontroly v kontrolnej praxi žalobcu.

Poukázal na to, že zákon o slobode informácií však v žiadnom svojom ustanovení vôbec nepoužíva pojem „predmet kontroly“, presná legálna definícia predmetu kontroly je preto v tejto veci nepodstatná. Tak žalobca ako aj súd použili pojem „predmet kontroly“ na označenie „toho, čo je kontrolované“, na odlišenie od spôsobu, priebehu, postupu kontroly. Rovnako možno predmet kontroly synonymicky označiť aj ako objekt kontroly.

Namietol, že prax žalovaného, ktorý údajne pri začatí kontroly oznamuje kontrolovanému subjektu ako predmet kontroly „kontrolu hospodárenia s majetkom, majetkovými právami, finančným prostriedkami, záväzkami, pohľadávkami štátu“, je oznámenie tak konkrétne, aby malo pre kontrolovaný subjekt aspoň minimálnu informačnú hodnotu. Kontrolovanému subjektu, že prišiel vykonávať „kontrolu hospodárenia s majetkom, majetkovými právami, finančnými prostriedkami, záväzkami, pohľadávkami štátu“, takéto oznámenie má pre kontrolovaný subjekt nulovú informačnú hodnotu, pretože je chronický známe, že žalovaný vykonáva „kontrolu hospodárenia s majetkom, majetkovými právami, finančnými prostriedkami, záväzkami, pohľadávkami štátu“, nie kontrolu dopravných predpisov, technického stavu motorových vozidiel alebo nakladania s osobnými údajmi. Aj v posudzovanom prípade žalovaný vykonával kontrolu nakladania s verejnými prostriedkami v súvislosti s konkrétnou zmluvou, nie akúsi všeobecnú a neobmedzenú kontrolu „kontrolu hospodárenia s majetkom, majetkovými právami, finančnými prostriedkami, záväzkami, pohľadávkami štátu“.

Žalobca preto žiadal, aby bol prvostupňový rozsudok potvrdený a žalovaný bol zároveň zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 157,09 eura.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá a § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 3 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať

autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Z ustanovenia § 247 ods. 1 OSP vyplýva, v ktorých prípadoch sa môže účastník správneho konania domáhať preskúmania rozhodnutia správneho orgánu súdom. Všeobecné súdy preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy vydaných v správnom konaní, ktorými správny orgán zasahuje do práv a povinností fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného o nevyhovení žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona o slobode informácií.

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia, mravnosti (článok 26 ods. 4 ústavy).

Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon (§ 26 ods. 5 ústavy).

Ústava Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií (získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (pozri bližšie nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06–59 zo dňa 28. júla 2007) a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmeneý v ods. 5 citovaného článku ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd

musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy) alebo osobitných vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody. Rozhodnutie ústavodarcu neustanoviť osobitné dôvody obmedzenia vzťahujúce sa na právo na prijímanie informácií (čl. 26 ods. 4 ústavy obsahuje podmienky obmedzenia pre slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie) nemožno považovať za absolútne vylúčenie možnosti jeho obmedzenia, aj v tomto prípade je nevyhnutné otázku prípustnosti zásahu do základného práva posudzovať z hľadiska účelu, ktorý tento zásah sleduje, teda či tento zásah možno odôvodniť ústavne relevantným spôsobom (m. m. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/09-34 zo dňa 19. januára 2011).

Ústava prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám. Druhú skupinu tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim, ak oprávnené osoby uplatnia svoje právo na informácie. Tretiu skupinu informácií tvoria informácie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o informácie podliehajúce úprave čl. 26 ods. 4 ústavy. Ústava neobmedzuje právo na informácie z hľadiska predmetu tohto práva, teda neustanovuje pozitívny výpočet informácií, ktoré oprávnená osoba môže vyhľadávať, prijímať a rozširovať, ani neurčuje negatívny výpočet informácií, ktoré nemožno vyhľadávať, prijímať a rozširovať. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu čl. 26 ods. 4 ústavy.

Zákon o slobode informácií v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1). Obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona, pričom najvyšší súd sa bude zaoberať obmedzením na prístup k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ a § 5 ods. 8 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ktoré sú v predmetnej veci sporné.

Povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitých

predpisov (napr. odkaz na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 39/1993 Z. z. o Najvyššom kontrolnom úrade Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov), okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy (§ 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií).

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre viackrát zaujal stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 10/99, II. ÚS 184/03, či II. ÚS 514/2010 – [www.concourt.sk](http://www.concourt.sk)).

Z pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobca žiadosťou zo dňa 28. januára 2009 požadoval sprístupniť 1. oznámenie o výsledku verejného obstarávania, ktoré Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zaslalo Úradu pre verejné obstarávanie Slovenskej republiky v súvislosti so „Zákazkou na poskytnutie služieb s predmetom: Informačné a vzdelávacie aktivity, poskytovanie právnych, tlmočnických a prekladateľských služieb na zabezpečenie prípravy a implementácie operačných programov v gescii Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, propagácia a reklama implementácie operačných programov a súvisiacich odborných školení, konferencií a workshopov, zabezpečenie procesu verejného obstarávania“, na základe ktorej bola podpísaná zmluva medzi Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a konzorciom (Z., s. r. o., A., s. r. o., E. C. S.P.R.L., C. & M., s. r. o.) a 2. fotokópie dokumentov (oznámenie), ktoré boli zverejnené na úradnej tabuli ministerstva od 17. mája do 22. mája v súvislosti s tendrom uvedeným v bode 1.

Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky rozhodnutím zo 06. júna 1009 č. 944/2009 žiadosti žalobcu nevyhovel a informácie podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z. z. nesprístupnil z dôvodu, že sa týkali výkonu kontroly. Rozhodnutím žalovaného z 09. marca 2009 č. 1312/2009 bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 1 písm. a/ OSP s odôvodnením, že nepovažoval za zákonný dôvod odmietnuť poskytnúť informáciu s tým, že požadované informácie sa týkajú výkonu kontroly a v takomto prípade povinná osoba informácie nesprístupňuje, keď z dôvodov uvedených v žalobe je zrejmé, že kľúčovým problémom pre posúdenie veci je otázka výkladu

ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií, pričom mu zo žalobou napadnutého rozhodnutia, ako aj z písomného vyjadrenia žalovaného k obsahu žaloby vyplynulo, že žalovaný nevyhovel žiadosti žalobcu s odôvodnením, že ide o informácie týkajúce sa výkonu kontroly, ktorý výklad považuje krajský súd za nesprávny, a preto sa stotožnil s názorom žalobcu. Tento záver krajský súd vyslovil bez bližšieho zdôvodnenia t. j. bez bližšieho výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií, hoci sám otázku jeho výkladu nastolil.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Nedostatok riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, avšak ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (bližšie k tomu pozri napr. Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Súd prvého stupňa tým, že len prevzal názor žalobcu prezentovaný v žalobe bez bližšieho odôvodnenia a nepreskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu v súlade s ustanoveniami piatej časti OSP, spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia.

Krajský súd opomenul, že v zmysle čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je úlohou všeobecného súdu podávať výklad zákonov, resp. právnych noriem nachádzajúcich sa v zákonoch, pričom mu predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Preto je napadnuté rozhodnutie krajského súdu nepresvedčivé.

Taktiež treba krajskému súdu vytknúť, že sa nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadal s právnym postavením žalovaného.

Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky je štátny orgán, ktorý je vo svojej kontrolnej činnosti nezávislý, viazaný len zákonom (§ 1 ods. 1 zákona o NKÚ).

Kontrolóri a ďalší zamestnanci úradu sú povinní zachovávať vo vzťahu k tretím osobám mlčanlivosť ku skutočnostiam, o ktorých sa dozvedeli v súvislosti s poskytovaním informácií vyžiadaných podľa ods. 1 až 3 (§ 22 ods. 4 zákona o NKÚ).

Ústava Slovenskej republiky v článku 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha. Práve z týchto dôvodov ustanovenie § 8 a nasl. zákona o slobode informácií upravuje obmedzenia prístupu k informáciám. Účelom ustanovenia § 11 zákona o slobode informácií je chrániť informácie týkajúce sa (okrem iných) výkonu kontroly orgánov verejnej moci podľa osobitných predpisov.

Preto v danej veci nebolo možné nezohľadniť (keďže žalobca nebol kontrolovaným subjektom), že nebolo právom žalovaného požadované informácie sprístupniť, lebo pri nariadenej kontrole, ktorej účelom bolo preverenie všeobecne záväzných právnych predpisov pri nakladaní s verejnými prostriedkami a majetkom, zamestnanci žalovaného vychádzali z podkladov predložených kontrolovaným subjektom – Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky.

Krajský súd taktiež vôbec nebral do úvahy, že žalobcom uplatnené právo na informácie je obmedzené zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, ktorý nedovoľuje žalovanému ako orgánu kontroly, ktorý je viazaný článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, zverejniť iné informácie týkajúce sa výkonu kontroly než tie, ktoré ustanovil zákon, a preto Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky nemá ani možnosť voľnej úvahy v tom, či a ako svoju právomoc uplatní.

Kategorické znenie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o slobode informácií neumožňuje iný výklad obmedzenia sprístupnenia informácií týkajúceho sa výkonu kontroly, preto je ho potrebné nevyhnutne vykladať len v kontexte s účelom zákona (a článku 13 ods. 4

Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel). Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3SŽi/5/2009 - ASPI JUD44913SK).

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu nebolo možné súhlasiť so záverom krajského súdu, že preskúmané rozhodnutie je potrebné zrušiť.

Nemožno opomenúť skutočnosť, na ktorú poukazuje aj žalovaný, že každá kontrola ktorú žalovaný vykonáva podľa zákona o NKÚ sa vždy týka predmetu kontroly. Predmet kontroly je určený v poverení na výkon kontroly prebieha v súlade s predmetom kontroly. Predmet a výkon kontroly sú teda dva pojmy, ktoré spolu súvisia a je potrebné ich vnímať ako jeden celok. Ak krajský súd vychádzajúc z obsahu žaloby mal za to, že tieto dva pojmy treba vykladať samostatne, bolo jeho povinnosťou tento názor právne vyložiť a náležite odôvodniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z týchto dôvodov odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave musel podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP s poukazom na § 212 ods. 3 OSP a podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a o nej rozhodne, pričom sa bude musieť podrobne vyporiadať aj s námietkami žalovaného vznesenými v odvolaní, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, a jeho nové rozhodnutie musí zodpovedať zákonu. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 a § 226 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Záverom najvyšší súd k žiadosti žalovaného o pripustenie dovolania dáva do pozornosti, že v zmysle ustanovenia § 246c ods. 1 veta tretia OSP vo veciach všeobecného správneho súdnictva od 01. júla 2007 podporné používanie ustanovení OSP o dovolaní neprichádza do úvahy. Akýkoľvek opravný prostriedok proti rozhodnutiu najvyššieho súdu

v správnom súdnictve nie je prípustný, pretože v § 246c tretia veta OSP je výslovne uvedené, že „*proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný*“. Opravným prostriedkom je aj dovolanie, preto proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v správnom súdnictve neprichádza do úvahy.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

**P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.**

V Bratislave 29. septembra 2011

**JUDr. Jana Baricová, v. r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková